

PHÙ VÂN

Chiều rơi,
tôi với bóng tôi.
Ngày qua
tháng lại
cạn đời hư không.
Nơi nào
ngoài cõi phù vân
mộng và thực
lẫn khuất dần thời gian.

Đời trôi vụn dậm gian nan
tương phùng chỉ có
hàng hàng lệ rơi.
Khóc đi !
Khóc đi
cho vơi.
Ai buồn ?
Ai khổ ?
Ai người thương vay
một đời trong cuộc trần ai ?
Buông tay ?
Giữ lại ?
Mộng dài rồi... qua !

trần thị yên thư

